

**ДОБРИ НЕМИРОВ
АЗ И СЛАВЧО
ГОРНОКРАЙЧЕТО**

chitanka.info

Вие можете да си подсвирквате с уста, когато пожелаете. Свивате устни, духвате през тях и — свършено. Така можете да изкарате каквато песничка пожелаете.

Но когато бях малък, за мене това не беше лесно. Голяма мъка ми беше, че не можех да свиря с уста. По цели дни духах през свити устни, ту слабо, ту силно, но напразно — звук не се чуваше.

Най-малко ме ядосваше Славчо Горнокрайчето. Той, като знаеше мъката ми, дохождаше при мене, сядаше на тротоара и започваше разговор. И уж съвсем случайно засвирваше с уста. Ах, какви хубави песни знаеше той! Когато минаваше войска с музика начело, всякога ще видите Славчо Горнокрайчето да припка до войниците и да свири с уста това, което свиреше музиката. Той знаеше всички песни, а те бяха много.

И тъй, седнал на тротоара, той си подсвиркваше и ме гледаше със своите мънички дяволити очи.

— Чудна работа — рече той, — как тъй да не можеш да свириш!

— Малък съм още — рекох аз. — Мъчно е.

— Никак не е мъчно! Направиш си устните така, после духнеш и... туй то.

И той свиваше уста и започваше да пици с всичка сила.

О, какво не бих дал на Славчо само да ме научи!

Славчо беше много по-голям от мене и затова по-хитър. Веднъж ми взе цял един геврек, уж да ме изучи, друг път му дадох едно хубаво копче от дрехата на леля ми и все пак не ме изучи.

Но един зимен ден, като ковах гвоздей на шейничката си, съвсем случайно свирнах с уста. Как стана това? Помъчих се да повторя и пак успях. Сега разбрах колко лесно било, стига да знаеш как да свиеш устните си и как да си подгънеш езика.

И писва една песен из улицата, та се понася чак до другата махала. Аз тичах по снега и свирех с всичка сила. Струваше ми се, само аз знам да свиря и че всички хора ми завиждат.

Така с тичане съм стигнал до малкото кафене, гдето Славчо слугуваше от известно време. Той стоеше отвън до вратата, отпуснал гръб на стобора, и навъсено мълчеше.

Аз юнашки запристъпвах към него и свирех песничката, която той най-много обичаше.

— Не свири! — ме изруга той.

— Защо?

За пръв път Славчо не свиреше и не искаше това да правят и други.

— Не ща да слушам!

— Ама аз се научих и мога да свиря всичките песни.

— Махни се оттука! — сопна се пак той. — Не ми се слуша нищо.

— Да не си болен бе, Славчо? — попитах аз загрижено.

— Не! Изпъди ме господарят. Изтървах табличката с кафетата. Той се разсърди и ме изпъди.

— По-хубаво! Ще си свиркаш цял ден.

— Ами какво ще ям? Господарят ми даваше хляб.

Като видя, че не го разбирам добре, навъси се и добави:

— Я се махни бе, дете! Ти знаеш ли какво нещо е да си без работа?

Право, че не знаех какво нещо е да си без работа, но като видях, че Славчо не свири, разбрах, че то трябва да е много лошо нещо.

Господарят давал хляб, а сега не дава! Лошо!

Тогавя ми стана много жално за Славчо Горнокрайчето, та заставах до него, отпуснах и аз гръб на стобора и силно слепих устни. Нещастиего на Славчо подплаши моята свирка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.